

Keszthelyi Járásbíróság

Dr. Benedek Éva Katalin Elnök
8360 Keszthely, Georgikon u. 16.

2021.EI.IV.D.11/2. szám.

Tisztelt elnök asszony,

Szíves tájékoztatásáért hálával tartozom, azt megköszönöm.

El kell mondanom ebben az országban az első nyertes közcélú adatszolgáltatás azzal kezdődött, hogy pár helyi képviselő összevitakozott azon, hogy mi található az un. „angolnás szerződésben”. Képviselőink pusztán az előterjesztésről szavaztak, így magát a konkrét szerződést nem is ismerték, ezért is vitakoztak annak pontos tartalmán.

Nos ekkor kértem Dr. Markó Péter keszthelyi jegyzőt adja ki az iratot, ám a jegyző úr azt válaszolta, hogy ami a közre tartozik azt ők már nyilvánosságra hozták, keressük meg mi azt a sajtóban. Javasolta vegyünk Zalai Hírlapot, nézzük meg a helyi tévét, stb.. mert onnét mindent megtudhatunk. Majd jegyző úr tájékoztatott arról is, hogy ezen felül neki semmi más kötelezettsége nincs is.

Ebben a konkrét esetben a jogerős döntés végül azzal zárult, hogy teljesen mindegy azt hol és hányszor hozza, hozta addig nyilvánosságra (végzésben konkrétan még az is meg lett említve „akár az égre a felhőkre is felfestheti”, ám még azokra is hiába mutogat, hogy ott megtalálható lenne) mert ha kéri tőle akkor azt szolgáltatnia kell. Mivel ez „a közérdek”.

Az iratokat (másolatban) tehát ki kellett adniuk. Egy régi szabályt alkalmaztunk, nyertesén elsőként.

A sok hasonlóság mellett akad számos különbség is:

- itt az alacsonyabb szabályok eltérőek, más számozások (ám a jogalkotó célja nem, az itt is azonos)
  - nem egy konkrét per iratait kérem hanem az összes helyi határozatot (egy adott időponttól kezdve)
  - itt a bíróságoknak a nyilvánosságot önmagukon kell alkalmazniuk, jó példával elől járniuk, azt be is mutatniuk (nem egy tőle különálló önkormányzatot kötelezni rá, olyat ami őket nem is érinthet)
  - stb..stb.. ami kimondva nagyjából arról szól, hogy mindenkire ugyanaz az elv érvényes-e, vagy akadnak egyenlőbbek az egyenlőknél. (utcanyelven: jogállam vagy jogászok állama?)
- Erre tekintettel - és nagyon tiszteltben tartva az ön álláspontját, sőt azt meg is értve - arra kérem, hogy ne lebeszéljen róla, hanem menjünk végig az úton.

Azaz azt kérem, hogy hozzon határozatot.

Pont egy olyan döntést kérek ebben a konkrét ügyszámban amely aztán majd a helyi irattárból bárki, akárki számára is megismerhető, hasznosítható. (vagy nem, mások számára még ez sem lesz megismerhető amit mi itt barátián levelezünk. Ám ezt most ebben a pillanatban még nem tudjuk, viszont el fog dőlni. Legvégén lesz itt is egy jogerős döntés, azaz rövidesen tudni, tapasztalni fogjuk ezt is.)

Megkérem NE tegye meg azt, hogy ön nincs is döntési helyzetben. Markó Péternek második lépése ugyanis anno ez volt - az, hogy ő nem is dönthet - ám akkor ő politikai nyomás alatt volt, eleve nem is volt „független” élethelyzetben, miközben csak pár háznaira lakik tőlem és én személyesen nagyon sajnáltam is. Mert ő is nagyon tudta mi a helyes, mi a jogkövető azaz szabályos, csak azt ő nem tehetette meg.

Az élet minden területén az a helyes, ha az adott terület szereplői közt létezik összetartás, un. „kollegialitás”. Emberileg tehát teljesen megérthető ha ön most ahhoz szedi össze az érveket, hogy önöket ne nézegesse, önöket ne is vizsgálgassa senki se. Biztos vagyok benne, hogy az is a jogszabályaink szerinti lesz. Ám itt csak az a kérdés mely szintig kell elmenni. Hol lesz majd az a pont amikor már kollégák kapcsolnak, hogy ennél létezik magasabb fontosabb elv is.

Elnök asszony, jót, hasznosat csinálunk. Olyan világban élünk amilyent építünk. Higgyen benne.

Másnap, 2021.06.10-én:

Találkoztam itt Keszthelyen én is bő félórás indoklással. Nyilván ha valaki ekkora energiát beletett akkor azt nagyon átgondolta, az nagyon komoly munka, egy tágabb jellegű átnézés során nincs is azon mit vizsgálni. (mert azok valóban szakmai anyagok, azokon elmélkedni érdemes, hasznos – ám az már a másodfokon eljárók feladata)

Egy 2007-től máig tartóban tehát csak azokkal a határozatokkal érdemes foglalkozni, ahol nincsen indoklás, amelyeknél lemaradt a hivatkozás, elfelejtődött a jogorvoslat, stb.. szóval ha akadnak alakilag hiányosok. Csak a pár soros rövidkekre érdemes koncentrálni. Nagy valószínűséggel ezek közt lesznek lehetnek ahol még a bíró saját maga is azt gondolta az akkor jó, ha nincs is nyoma. Tudható pl mennyire kötött a megszólalási lehetőség, mi más okból mondana le róla? A nincsen rá még 5 perce se 10 kerek mondatra se, az nem lehet érv. Ott lesz a bírónak egy helyes (valószínűleg az iratban foglalttól eltérő) érzése, ám azt nem közölte, azt nem rögzítette.

Na igen, csak ez után, itt kezdődhet a neheze.

Nem a kötelező púder (azaz dicséret) része csak, hogy én személyesen azt gondolom - mert bő 3 évtizedes tapasztalataim is azt mondatják velem - hogy a jelenlegi bírósági rendszerben ma pont a kisbíróságaink az erkölcsi magaslatok. Lehet nem annyira kötött tágabb a gyakorlat, ám mivel pont az emberek közt élnek jobban ráéreznek arra, hogy mi a helyes.

Csak egyetlen példával illusztráljam: pár éve, tán 4-5, itt Keszthelyen beültünk egy cigányasszony lakhelyelhagyás kilakoltatással kapcsolatos tárgyalására. Az iskolázatlan cigány nő persze beszélt összevissza. Mikor fizetett, mit miért nem fizetett, stb.. amire a felperes képviselője szinte percenként 2percenként felpattogott, hogy „most mondta ki, most mondta ki, ítéletet, ítéletet”, ám a cigányasszony nem azt mondta. Valóban nem. Ugyanis ez csak egy formalizált nyelv ahol aki akarja érti, az elhangzottakat helyesen értelmezi, aki pedig nem is akarja mert csak a kifejezésekhez mereven ragaszkodik az még egy tanulatlan beszédét sem érti. Ezért az eljáró bíró nagyon helyesen „üljön le, üljön már le, majd én eldöntöm mit értek” volt képes a helyzetet azaz a felperest kiválóan kezelni. (közben rám meg szikrát szórt a szeme, miért nem tanítottam be? Hogyan? Annyira egyszerű lélek úgymint elrontotta volna, így viszont pont hiteles. Jól mondja csak az egyszerű lélek alperes is mást ért rajta, és megint mást ért meg belőle a túlsokat tanult felperes.)

Minél messzebb szakadnak hát a bírók az emberektől ezt annál nehezebb, ezért sajnos ritkább is. Ezért mondom én azt a púdert, hogy erkölcsileg helyeshez helyi bíróságaink ma közelebb vannak.

Ezért a pár soros határozatok kigyűjtése után is tovább kell szűkíteni. Hisz a pár sorosok döntő része is erkölcsileg helyes lesz. (eleve nincs is kétségem tisztességes emberek dolgoznak ott) Második szűkítés tehát a határozatokkal érintettek köre.

Itt válhat az eddigi előny (az emberek közt élnek) akár hátránnyá is.

Közös érdek tehát néha-néha megnézni és megnyugodni, hogy még befolyásos személyektől is függetlenül tudnak bíróságaink működni. Egyedi esetekre nincsen ráhatásuk se a gazdasági se a közéleti se az államhatalom hivatali szereplőinek.

Csak egy 12 éves rajza körüli bonyodalom indukálta. Biztos tehát a sors alapos okkal akarta így.

Mindennek persze ellentmond, hogy én nagyon megértem azt aki ma a nyilvánosság elől elszalad. Amióta kiengedtük a szellemet a palackból én is azt látom az esetek döntő részében információt sem osztanak, pusztán csak a mocskoláshoz használják azt amit kapnak. Hát miért szolgáltatson bárki is önmagáról bármit is, ha azért csak bántásra szitkozódásra számíthat? Valahol napjainkban a jószándék elveszőben van, ez sajnos igaz. Én is így látom, sajtóban naponta így tapasztalom. A megoldás azonban mégsem a bezárkózás, a burokba elbújás, a titkolózás – hanem a tanulás. Ennek a tanulási folyamatnak ezekben az években éppen nehezét éljük, okkal rettegnek ha adatokat kérnek bárkitől ma – ám én azt mondom menjünk tovább, nyissunk még bíróságaink felé is. Ha majd társadalmunk sokat-sokat gyakorolta, akkor biztosan tudom majd jóra lesz használva.